



ת"פ 209/05/14 - מדינת ישראל נגד מאיה עמיאל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 209-05-14 מדינת ישראל נ' עמיאל
6/05/2015
בפני כב' השופט מרדכי פלד, סגן הנשיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות בן-משה
נגד
מאיה עמיאל
ע"י ב"כ עו"ד סנדי ליפשיץ

הכרעת דין

אני מודיע על זיכוי הנאשמת מעבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

1. בעובדות כתב האישום נטען כי הנאשמת, מאיה עמיאל, הגיעה, בתאריך 4.11.2012, בשעה 12:30 לערך, יחד עם אמה, לתחנת משטרת מרחב דן (להלן: "**המקום**"), לצורך הגשת תלונה. עוד נאמר בכתב האישום, כי בשעה שהשוטר אלדד שביט, ביקש לטפל בתלונתה, התנהגה הנאשמת באופן פרוץ במקום, צעקה ש"כל השוטרים זבל", והוסיפה צעקות וקללות, תוך שסירבה לצאת מהמקום, דפקה על דלתות חדר מש"ל, וזרקה חפצים במקום. כמו כן, נטען, כי הנאשמת גרמה לנזק לרכוש בכך שזרקה שולחן לעבר דלת משרד התנועה, וכך נוצר חור בדלת. בגין כך מיוחסות לנאשמת עבירות שעניינן התנהגות פרועה במקום ציבורי והיזק לרכוש במזיד, על פי סעיף 216 (א) (1) ו- 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

2. הנאשמת מכחישה את המיוחס לה, כשלדבריה הגיעה לתחנת המשטרה אך כדי לבדוק מה עלה בגורל תלונתה בדבר אלימותו של הבעלים של דירה שאותה שכרה, כלפיה. בחקירתה במשטרה (ת/2) שללה זריקת חפצים והשמעת הגידופים כלפי השוטרים במקום, או את דחיפתו של השוטר שצילם את האירוע. עוד טענה, כי לא חתמה על העמוד הראשון בהודעתה וכי לא ויתרה על זכותה להיוועץ בסנגור. יש לומר בהקשר זה כי ההודעה הוגשה בהסכמה, וגובה ההודעה לא נחקר כלל בביהמ"ש, לגבי נסיבות גבייתה (ת/2).



3. הנאשמת מסרה בעדותה בביהמ"ש, כי ביום האירוע הגיעה: **"לבדוק מה קורה עם התלונות שלי"** (עמ' 12, ש' 6). לדבריה, השוטרים שהיו אמורים לטפל בעניין שהעלתה, גיחכו, הגם שאחד השוטרים ניסה להתקשר טלפונית לבעל הדירה. עוד הוסיפה, בעדותה בביהמ"ש: **"באותו רגע יכול להיות שיצאתי עצבנית, ויכול להיות שגם אמרו לי משהו. אני לא זוכרת. הם התייחסו לזה כסכסוך, בזלזול... בתגובה יצאתי החוצה והרמתי את הקול"** (עמ' 12, ש' 24-21, וכן שורה 30). כמו כן, טענה: **"אולי אני פגעתי בשולחן. רואים שם שולחן. אני לא עשיתי את זה בכוונה כדי לפגוע בו. הייתי נסערת באותו יום"** (עמ' 13, ש' 1-2) עוד הוסיפה כי אינה זוכרת כי גידפה את השוטרים.

4. השוטר אלדד שביט, שעבד באותו יום, במוקד בתחנת מרחב דן. מסר בעדותו כי הנאשמת מוכרת לו מתלונות קודמות שהגישה, והיא נכנסה למשרדו, ביחד עם אמה ופתחה בצעקות. לדבריו, ניסה פעמיים להתקשר בטלפון למי שכלפיו הופנתה התלונה, אך לא היה מענה, כשבהמשך אף פנה למוקד, לצורך עידכון נידת הסיוור. בתגובה לכך יצאה הנאשמת נסערת ועצבנית, והחלה בקללות ש"כולם זבל", וכי אין מטפלים בתלונתה כיאות. אמה ניסתה להרגיעה, אך ללא הועיל. העד הוסיף כי הבהיר לנאשמת, בעת שהיתה במשרדו, כי אם תחוש סכנה, באפשרותה להזמין נידת, וזאת טרם התפרצותה. העד ציין בעדותו, בחקירה הנגדית, כי הבחין בנזק שנגרם לדלת אחד המשרדים, רק לאחר סיום האירוע, מבלי שראה את מעשה הטחת השולחן, בעת התרחשותו.

לעניין מהות הנזק שנגרם לדלת, הוגש לוח תצלומים, ת/א' וכן דו"ח, ת/1 ב'.

5. בהתנהגותה הסוערת של הנאשמת הבחין גם קצין המשטרה, המפקח עומרי חתוכה (ע"ת 2), העד ראה את הטחת השולחן לעבר הדלת, ושמע את קללותיה כלפי השוטרים. העד גם ביקש מהשוטר גיא דורי, לצלם את ההתרחשות, באמצעות מכשיר הטלפון.

ע"ת 3, רס"מ גיא דורי, הוסיף כי הנאשמת הדפה את ה"מעמד" לכיוון הדלת, וכי הבין ש: **"משהו חריג הולך לקרות"** (עמ' 9, ש' 21). העד תיעד באמצעות המצלמה שבטלפון הנייד, את אשר ארע והוסיף כי הנאשמת דחפה אותו. לענין זה טענה הנאשמת כי לא דחפה את העד ואף ביקשה למנוע ממנו לצלמה.

העד המציא דיסק ובו צילום הארוע (ת/5). ניתן לומר כי בצילומים שהגיש העד ושהוצגו בביהמ"ש, נראית הנאשמת כשהיא צועקת בהיותה במסדרון, הכל בעת ששוטרים מנסים להרחיקה מהמקום, כשלצידה גם אמה. בשלב מסוים אף נראית הנאשמת הודפת שולחן-מעמד, שעמד בדרכה, שמתברר שפגע בדלת וגרם לנזק קל (ראה בהקשר זה דו"ח שערך העד, ת/א'4).

6. עדה נוספת, השוטרת רס"מ אולגה קוציובינסקי, תיארה כיצד עוררה הנאשמת מהומה, כאשר לעניין זה כתבה העדה דו"ח שהוגש, ת/6, שמתוכו עולה כי הנאשמת צעקה וקיללה ואף הטיחה דברי גנאי ועלבון כלפי העדה. עוד עולה מהדו"ח כי העדה ניגשה לנאשמת ואחזה בידה השמאלית, כדי לשכנעה



לחדול מהתנהגותה המתלהמת, אך הנאשמת ניסתה לפגוע בה בפניה, כשאמה התערבה, בנעשה
בנסותה לשכך את כעסה של בתה.

העדה מסרה כי לא הבחינה בהטחת ה"מעמד" בדלת.

7. בעדותה בביהמ"ש לא הכחישה, כאמור, הנאשמת כי הייתה נסערת ונרגזת, מאחר וסברה כי תלונתה
האחרונה אינה זוכה ליחס נאות וכי השוטרים האמורים לטפל בעניינה, נוהגים כלפיה בנימה מזלזלת.

מנגד, יש בסרטון המצוי בת/5, כדי להבהיר כי התנהגותה של הנאשמת הייתה חריגה. עולה עוד מכלל הראיות
שהובאו ע"י המאשימה כי הנאשמת לא הסתפקה בקול מחאה, והתנהגותה גלשה לפסים שגבלו באלימות, עד
שהיה צורך להרחיקה מהמקום, כאשר גם התערבותה של אמה, לא היה בה כדי לסייע בהרגעת הנאשמת.

8. במכלול הראייתי שהובא בפניי, מצאתי כי יש ליתן אמון בגירסת השוטרים שהעידו, הנתמכת כאמור גם
בצילומים שנעשו (ת/5), כאשר לעניין התנהגותה של הנאשמת נכתב גם דו"ח (ת/3) ע"י מפקח עומרי
חתוכה, ויש בו כדי לתאר התנהגות שלוחת רסן של הנאשמת, המגיעה לכדי ביצוע עבירה על פי סעיף
216 (א) (1) לחוק.

9. הנאשמת אישרה מקצת המיוחס לה, כאשר לא הכחישה, וזאת גם בחקירתה במשטרה (ת/2) כי
הרימה את קולה וכי הייתה נרגנת וכעושה, כשיש במכלול הנסיבות, כפי שתוארו על ידי עדי התביעה,
כמפורט לעיל, כדי להצביע על התנהגות פרועה של הנאשמת בתחנת המשטרה, שהיא בגדר מקום
ציבורי. התנהגות זו באה לעולם, כפי הנראה, מתוך תחושתה של הנאשמת כי אין מטים אوزן קשבת
לתלונותיה, הגם שעולה מעדותו של השוטר, אלדד, כי, על אתר ובנוכחות הנאשמת, ביקש ליצור קשר
עם מי שנגדו הוגשה תלונת הנאשמת, אך ללא הצלחה, כשאף הינחה את הנאשמת כיצד עליה לנהוג
בהמשך. בשים לב לראיות שהובאו, אין ניתן לקבל את הכחשתה הגורפת של הנאשמת, שטענה כי
הסתפקה בהרמת קול גרידא.

10. ניתן לקבוע, בסיכומם של דברים, כי הוכחו כדבעי יסודות העבירה על פי סעיף 216 (א) (1) לחוק,
המיוחסת לנאשמת ועל כן היא מורשעת בעבירה זו.

יחד עם זאת, אני רואה לנכון לזכות את הנאשמת מהעבירה הנוספת שיוחסה לה, והיא היזק לרכוש במזיד, על
פי סעיף 452 לחוק העונשין. אכן, נגרם נזק לדלת, שניתן למצוא אותו כפעוט, הכל כתוצאה מהתנהגותה של
הנאשמת, כפי שתואר על ידי עדי התביעה. עם זאת, יש גם לומר כי עניין הפגיעה בדלת היווה חלק מהארוע
בכללותו, שעניינו ההתנהגות הפרועה, מצידה של הנאשמת, כאשר אין מקום להפריד ארוע זה מכלל התנהגותה
של הנאשמת, שאופיינה, אף בגידופים ובהשמעת דברי בלע ועלבון שונים כלפי השוטרים, וגם כלפי שוטרת (ע"ת
4).



אין גם מקום לקבוע כי היה מדובר במעשה מצד הנאשמת, שתכליתו גרימת נזק לדלת, ויש לראות את ההתרחסות של הפגיעה בדלת, כחלק מכלל ומרצף מהאירוע, ומשכך הוא, לא היה מקום מלכתחילה לייחס לנאשמת עבירה נפרדת בגינו של ארוע בודד זה.

11. ככלל, אין מקום להרבות בסעיפי עבירה שלא לצורך ועל כן, ניתן לראות, במכלול האמור, הנוגע להתנהגות הנאשמת במקום, כפי שתואר ע"י עדי התביעה, משום עבירה אחת שהיא התנהגות פרועה במקום ציבורי, ולא היה מקום לפצל את האירוע לשתי עבירות. על כן, אני מורה על זיכוי הנאשמת מעבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין.

הסנגורית העלתה טענה נוספת לפיה מדובר בהתנהגות שהיא בגדר זוטי דברים ואף הפנתה לפסיקה לצורך כך. אני בדעה כי הנתונים העובדתיים של המקרה אינם מצדיקים לפטור את הנאשמת מאחריות פלילית. מדובר בהתנהגות שלוחת רסן של הנאשמת, שנמשכה מספר דקות, כשהיא מחוללת סביבה מהומה רבה, כשהתנהגות זו לוותה בהטחת עלבונות וקללות כלפי שוטרים, כשהיא מסרבת לעזוב את המקום, ורק הרחקתה של הנאשמת מהמקום, מנעה את המשכו של הארוע. עם זאת, לא הוכח כי הנאשמת זרקה חפצים, כמיוחס לה בכתב האישום.

12. טיבו הקונקרטי של הארוע ונסיבות ביצועו, והאינטרס הציבורי בכללותו, אינם מאפשרים, על כן, לראות באירוע כפי שהתרחש, משום זוטי דברים. אף אם סברה הנאשמת, כי תלונותיה זוכות ליחס שאינו הולם, עדיין לא היה בכך כדי להצדיק, שהוא זה, התפרצות, כפי שארעה מצידה ואין מדובר בהתרחסות קלת ערך, על כלל נסיבותיה.

על כן נדחית גם טענה זו בדבר זוטי דברים, שהעלתה הסנגורית.